Compta amb mi

Per EloiA el dc., 26/09/2018 - 07:00

Txarango
-
Som Riu

Lletra original

Compta amb mi en l'últim sospir de la nit
i en el primer alè del dia.
Als teus llavis, quan badallis,
compta amb mi.
Compta amb mi quan s'oxidin els dies
i si la boira entela els vidres
dels teus somnis, quan no els trobis,
compta amb mi.
I tu i jo, en una ciutat gelada
desfent la neu a dins dels teus llençols.
I tu i jo, fins que se't curin les ales
jo seré aquí espantant els teus malsons.
Compta amb mi en els dies de lluita
si l'esperança et descuida.
Als mals passos hi haurà uns braços,
compta amb mi.
I tu i jo, en una ciutat gelada
desfent la neu a dins dels teus llençols.
I tu i jo, fins que se't curin les ales
jo seré aquí espantant els teus malsons.

Lletra traduïda

... malgrat no ho vegis

Quan un veu el que passa pel món i en les nostres relacions més properes, semblaria que ens pot el desànim i ens envaiex la solitud: "estic sol, no puc comptar amb els altres, i encara menys amb un Déu que permet que les coses vagin així".

Deia el jesuïta Marc Vilarassau que "Déu no explica el mal, sinó que l'acompanya" (veure vídeos del seu testimoni aquí). A vegades no podem fer altra cosa que estar al costat de l'altre, acompanyar-lo, sostenir-lo... malgrat la seva queixa justificada i la seva ràbia i impotència.

La cançó dels Txarango ens convida a poder ser útil als altres, a que puguin "comptar amb nosaltres". Potser no podrem ser els herois i els salvadors que voldríem ser. Potser no podem fer gaire cosa (o sí), però sempre està de part nostra poder donar un cop de mà, ni que sigui seguir fent camí vora l'altre.

Petjades a la sorra

Una nit va tenir un somni. Va somiar que caminava per la platja a costat de Déu. Al cel es veien reflectides escenes de la seva vida davant de cada escena veia a la sorra dos parells de petjades: les seves i les de Déu. Després de que passés davant d'ell la darrera escena del seu somni, es va tornar a mirar les petjades. Va notar que, en moltes ocasions, al llarg de la seva vida, només hi havia un parell de petjades. Es va adonar que això passava en els moments més tristos i foscos de la seva vida. Allò el va preocupar molt, i li va dir a Déu: "Senyor, vas dir que una vegada que decidís seguir-te, caminaries amb mi fins al final; però he notat que en els moments més difícils de la meva vida només es veuen les empremtes de dos peus. No entenc per què m'abandonaves quan més et necessitava". Déu li va respondre: "Jo t'estimo i mai no t'abandonaria. En els teus moments més difícils, de prova i patiment, quan veus que només hi ha dues petjades, era perquè jo et portava a coll".